

Nyt

på tværs

Tvær-
KultuRElt
CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent
arbejde i Danmark

Nr. 2 – juni 2014 – 20. årgang

Foto: BMF

Den gode integration

Tidligere overrabbiner Bent Melchior overrakte Tværkulturelt Centers integrationspris *Årets Krus* – *Årets Krus* til tidligere oversygeplejerske Emile Djonga Samba, der er politisk flygtning fra DR Congo. **Side 2**

Foto: BMF

Da verden kom til Norge

Interview med den norske islamkender Jan Opsal. **Side 2**

Ahmads lange rejse

Syrisk flygtning blev kasterbold mellem Danmark og Italien. **Side 3**

Gud rørte ved mit hjerte

Iransk agronom er frivillig i københavnsk folkekirke. **Side 4**

Fra Ecuador til Esbjerg

Colombianske kvote-flygtninge starter nyt liv i Danmark. **Side 5**

Sammen på tværs

Gudstjenester og mødesteder på 43 sprog. **Side 6**

Kort nyt

Glimt fra det tværkulturelle Danmark. **Side 7**

TEMA

DRØMMEN OM ET NYT LIV

Side 3-5

Foto: BMF

Da drømmen brast

Familieferie i Syd-sudan blev afbrudt af borgerkrig. **Side 7**

Foto: BMF

Verdensmiddag blev tilløbsstykke

Velkomstkomitéen stod klar, da der var festaften på tværs af kulturer i Brande Sognegård. **Side 8**

Foto: BMF

Flygtning – og menneske

Her er plads til flere

Redaktøren har ordet

Når tusindvis af mænd, kvinder og børn på flugt fra krig og forfølgelse er villige til at sætte livet på spil i overfyldte både for at nå frem til sikkerhed i Europa, er det et fælles europæisk anliggende. Intet land kan melde hus forbi.

Der er områder, hvor kirken har ansvar for at tale de svages og de uønskede sag. I dette nummer af *Nyt på tværs* bringes et nødråb fra en afvist syrisk flygtning. For den voksende flygtningestrøm fra den mere end tre år lange borgerkrig i Syrien er blot et af mange tragiske eksempler på, at vi i Europa ikke kan vælge at se til den anden side. At overlade ansvaret til de sydeuropæiske lande med Middelhavskyster er heller ikke nogen farbar vej.

Derfor fortjener en congoliskfødt europæisk toppolitiker respekt for sine klare udmeldinger op til det nyligt afholdte valg til Europa-Parlamentet om behovet for en fælles og mere human flygtningepolitik i Europa. Lukkede grænser er ikke nogen løsning. Folk i nød skal reddes – hvad enten det er gennem akutte redningsaktioner på Middelhavet eller ved at give de mange, der sidder fast i usikre transitlande, mulighed for at søge asyl i Europa uden at sætte livet på spil. Samtidig skal der findes en solidarisk løsning baseret på EU's basisværdier. Men for at nå dertil er det nødvendigt at ændre den såkaldte Dublin-forordning, der foreskriver, at flygtninge normalt kun kan søge asyl i det første EU-land, de ankommer til. De fleste flygtninge vælger ikke selv, hvor de vil hen. De kommer fra krige og konflikter ude i verden og må tage den første mulighed – og det er næsten altid et Middelhavsland. Det er ikke rimeligt, at de kun kan søge asyl her – hverken for modtagerlandene eller for flygtningene, der ofte har familie i andre europæiske lande.

Når mennesker behandles umenneskeligt, har kirken pligt til at sige fra. Det handler ikke om partipolitik, men om kristen etik, respekt for menneskeliv – og almindelig anstændighed. Aktuelt må de europæiske kirker handle hurtigt og opfordre deres regeringer til at tage imod flere syriske flygtninge. Men det forudsætter, at kirkerne selv går foran – både når det handler om at vise åbenhed og gæstfrihed i kirkens eget rum, og når der i lokalområdet skal tages hånd om de nyankomnes fysiske, psykiske, sociale og åndelige behov. Mange kirker er allerede i front, men der er behov for flere migrantåbne kirker, der tilbyder menneskelig solidaritet, støtte, forbøn og fællesskab for store og små.

Det kræver, at kirken er sig sit ansvar bevidst og har mod og mandshjerte til at tage livtag med fordomsfuld retorik og frygt for mennesker, der er anderledes. Her er brug for menigheder og præster, der tør gå markant mod strømmen og tydeligt kommunikere ud i brede sammenhænge, at finanskrisen og dårlige tider ikke skyldes mennesker på flugt eller øget indvandring. En kirke, der forbliver tavs, når traumatiserede mænd, kvinder og børn betaler prisen for en umenneskelig lovgivning, risikerer at tabe kirkens Herre af syne. Som en indisk biskop udtrykte det for nylig: Migranternes smerte er Guds smerte. Ingen migrant er forladt af Gud.

Birthe Munck-Fairwood

Den gode integration

Congoleser modtog Tværkulturelt Centers integrationspris

Det gik galt, da Emile Djonga Samba støttede det forkerte parti under en valgkamp i sit borgerkrigshærgede hjemland DR Congo. Som ledende sygeplejerske på et større hospital blev han efterfølgende forsøgt presset til at give dødbringende sprøjter til politiske modstandere, der var indlagt på hospitalet. Han nægtede. En dag kom regeringssoldater til hospitalet og skød en mand, som de troede var ham. Emile flygtede – men uden sin kone og de seks børn. De var alle forsvundet og familiens hjem brændt ned. I mange måneder ledte han efter dem, men til sidst blev det for farligt. Emile måtte flygte til Europa og endte i Danmark. Efter fire måneder fik han asyl og blev sendt til Haderslev. Alene i en lille dansk provinsby besluttede han sig for at lære dansk hurtigst muligt, for uden sproget ville han være isoleret i sit nye land. I marts afsluttede han en uddannelse som social- og sundhedshjælper og er i dag fastansat på et plejecenter i Haderslev.

Integrationsprisen blev overrakt af tidligere overrabbiner Bent Melchior, der i sin tale til Emile Djonga Samba tog udgangspunkt i Emiles dramatiske livshistorie:

– Din historie kaster en skygge over denne glade stund. Du er flygtning. Men alligevel har du fundet styrke til at integrere dig i et land, der er meget forskelligt fra alt, hvad du kommer fra. Jeg er imponeret over din evne til og indsats for at integrere dig, og det på trods af, at din familie ikke er her, og at du ikke ved, hvor de er. Du har været udsat for noget af det værste, et menneske kan blive udsat for, nemlig at blive flygtning. Midt i det har du fundet nøglen til den gode integration, nemlig at lære dansk. Jeg er meget imponeret over det netværk, du har fået – i en menighed og i øvrigt, sluttede Bent Melchior.

Taknemmelighed for livet og en smerte, der ikke er ord for. Sådan sammenfatter Emile Djonga Samba de fem år i Danmark som politisk flygtning. For den 42-årige tidligere ledende sygeplejerske og sundhedsrådgiver fra DR Congo måtte flygte uden sin familie og lever i fortsat uvished om deres skæbne. Alligevel har han formået at bevare håbet, lære et nyt sprog og blive integreret i det danske samfund og dansk kirkelig. I marts modtog han Tværkulturelt Centers integrationspris Årets Krus – Årets Knus.

Foto: BMF

Når mennesker, der kender Emile Djonga Samba, skal beskrive den 42-årige congoleser, er det ord som livsglæde og gåpåmod, der går igen. Blandt kolleger er han kendt for sin positive indstilling, respekt for den enkelte borger og evne til at tage ting, som de kommer. I byens kirkelig, hvor han hurtigt blev en del af en dansk menighed og fik en kristen venskabsfamilie, beskrives han som et varmt og hjælpsomt menneske og et engageret medlem af et udvalg, der arrangerer kulturmøder for danskere og nydanskere.

Selv fortæller Emile Djonga, at det kristne fællesskab, som han har fundet i Haderslev i blandt andet Luthersk Mission, har været afgørende for, at han kom ud af ensomheden som flygtning og fandt vej ind i

det danske samfund. For nok er sprogskolen vigtig, men det er endnu vigtigere at kende danskere, som man kan bruge sproget sammen med, og som kan vise vej ind i en ny kultur, forklarer han.

For Emile Djonga er integrationsprisen et tegn på, at hans indsats for at blive integreret i sit nyeland ikke har været forgæves:

– God integration afhænger af tre forhold: At man har en indre motivation, at man har venner og netværk, der hjælper en, og at det danske samfunds love og regler gør det muligt at blive integreret. Vejen til perfekt integration er måske stadig lang. Men integrationsprisen viser mig, at jeg ikke længere er ved begyndelsen, siger han og understreger, at for ham selv har det afgørende været den indre motivation til at leve videre trods uvished om familiens skæbne.

– Jeg har tænkt meget over, hvordan jeg kan leve videre efter det, der er sket i mit liv. Hvordan bærer man sig ad? For livet fortsætter jo, selv om man har store smerter. Jeg har besluttet mig for, at jeg stadig vil leve. Når jeg holder fast i min kristne tro, er det muligt. Gud giver mig nyt håb hver dag.

BMF

Da verden kom til Norge

Interview med norsk islamkender om migration – før og nu

AKTUELT PERSPEKTIV

– *Hvordan har indvandring forandret Norge?*

For 40 år siden var Norge et etnisk homogent samfund – i alt fald på overfladen. Indvandrere var eksotiske indslag i hverdagen, der enten var skræmmende eller fascinerende. I dag er indvandrere en naturlig del af dagligdagen i alle større byer. Vi kan ikke skrue tiden tilbage, men vi kan vælge, hvordan vi vil forholde os til virkeligheden her og nu.

I dag tager indvandrere stadig større del i det norske samfund. For eksempel er visse grupper stærkt repræsenteret i professioner som læger, tandlæger og jurister. Der er tale om en meget synlig integration – ikke mindst af muslimer. Det er med til at gøre det, der var eksotisk for 40 år siden, til hverdagsmatematik.

– *Hvor ser du udfordringerne?* Ord har magt. Hvordan beskriver vi hinanden? Måske har vi brug for nye ord. I et samfund i konstant forandring må vi selv konstruere den nye

Foto: BMF

I Skandinavien er de etnisk homogene samfund for altid forsvundet. Docent ved Misjonshøgskolen i Stavanger Jan Opsal, der var hovedtaler på Tværkulturelt Centers forårskonference, opfordrer kirken til at forholde sig proaktivt til den nye virkelighed.

terminologi. De farligste ord er dem, vi aldrig sætter spørgsmålstegn ved.

En af de store udfordringer i dag er kulturelle stereotyper. Selv om det er under en tredjedel af Norges samlede indvandrerbefolkning, der er muslimer, tror mange stadig, at alle fremmedkulturelle er muslimer – og at de udgør en homogen gruppe. Men ligesom kristne er muslimer opdelt i mange etniske og nationale grupper. Ingen gruppe definerer hele det muslimske felt.

– *Hvordan modvirkes stereotyper?*

De to mest effektive måder er, at flere lærer almindelige muslimer at kende, og at muslimer selv demonstrerer deres mangfoldighed i offentligheden. Fordomme og negative stereotyper er stadig en væsentlig barriere for integration. Derfor er de marginale kontakter så vigtige. Når blot en enkelt nordmand og en enkelt muslim kender hinanden personligt, kan begge henvise til personlig erfaring,

når nogen i deres egen gruppe udtaler sig fordomsfuldt eller generaliserende om *de andre*.

Tidligere var det de færreste, der kendte noget til islam. I dag har mange nordmænd muslimske venner og bekendte og har måske selv rejst i muslimske lande. Muslimer bliver gift ind i norske familier. Der er tale om ganske signifikante ændringer i løbet af en kort periode.

Vil du sige, at islam er under forandring i Norge?

De sidste få år har vi set en tydeligere radikalisering af islam. Først var det unge muslimer fra moskéerne, der ville demonstrere. Senere blev de radikale grupper frikoblet fra moskéerne som et resultat af dobbelte frustrationer – dels over det norske samfund, og dels over hvad de oplevede som manglende idealisme i muslimske miljøer. For den radikale yderfløj blev islam et universalmiddel. I deres optik er islam løsningen – uanset hvad problemet er.

Samtidig er den muslimske

mangfoldighed blevet langt mere synlig de senere år. I dag debatterer muslimer med hinanden offentligt, og ofte er debatten ideologisk præget.

– *Hvad er kirkens ansvar?*

Kirken og de kirkelige organisationer har længe forholdt sig reaktivt til migration. Man har set tiden an – og så reageret på det, man var nødt til at forholde sig til. Jeg ville ønske, at man havde været mere proaktiv i stedet for at overlade de nyankomne til kirkelige specialister. I dag bor migranter så spredt og er så integrerede, at alle menigheder må forholde sig til, hvad den nye virkelighed betyder for den lokale kirke.

Mange norske menigheder kan fortælle, hvordan de er blevet velsignet og beriget, når de vovede at åbne sig for migranter. Kristne migranter minder os om, at der er andre måder at være kristen på end den traditionelt norske. Som kirke går vi glip af værdifuld inspiration, hvis vi ikke viser gæstfrihed.

BMF

Ahmads lange rejse

Syrisk flygtning blev kastebold mellem Danmark og Italien

Ahmad har ikke været heldig, siger den kristne ven, der selv er flygtning fra borgerkrigen i Syrien og sidder sammen med Ahmad Hamo på en café på Københavns Hovedbanegård, hvor vi mødes en sen eftermiddag, mens travle pendlere haster forbi.

Den 34-årige syrer har ikke mange ord tilbage. Måske er de for længst skreget ud i vrede, fortvivelse og desperation i lange søvnløse nætter. Han taler tøvende. Vil nogen lytte til hans historie?

Ahmad venter. Men det er ikke myndighedernes afgørelse af hans asylsag, der holder ham vågen om natten på asylcentret i Auderød, hvor han har boet siden januar. Efter snart to år i Europa er det endnu ikke endelig afgjort, om det er Italien eller Danmark, der skal behandle hans ansøgning om asyl.

På sin lange rejse fra Syrien til Danmark opholdt Ahmad sig nogle uger i Italien - det meste af tiden sammen med andre flygtninge i et overfyldt fængsel. Her tog de italienske myndigheder hans fingeraftryk. Og derfor sendte Danmark ham sidste år tilbage til Italien i henhold til den såkaldte Dublin-forordning, der betyder, at en asylsag normalt kun kan behandles i det første EU-land, som en asylansøger indrejser i. Men i januar i år stod Ahmad igen i Danmark. Nu venter han på, om Danmark endnu en gang vil sende ham tilbage til Italien.

- Hvorfor kommer du igen, spurgte politiet. Vi har jo én gang sendt dig tilbage til Italien. - Men de kender ikke virkeligheden i Italien. Jeg har været der. Jeg ved, hvad jeg taler om, siger Ahmad med træt stemme.

At Italien trods megen forståelse og god vilje ikke har kapacitet til at sikre basale rettigheder for de mange tusinde flygtninge, der hvert år ankommer til landet over Middelhavet, er ifølge internationale organisationer veldokumenteret. Ahmad fortæller, at da danske betjente eskorterede ham tilbage til Italien, endte han som tusindvis af andre på gaden.

- Selv om Italien havde lovet, at jeg kunne få en seng, medicin og lægebehandling, var virkeligheden helt anderledes. Da de danske betjente var rejst, fik jeg at vide, at der ikke var noget sted, hvor jeg kunne sove. Jeg fik et tæppe og en pude og blev sendt ud på gaden, fortæller han.

10 millioner fordrevet

Tre års borgerkrig har foreløbig tvunget tæt ved 10 millioner syrer til at forlade deres hjem. Tre millioner er i dag flygtninge i nabolande. FN vurderer, at halvdelen af Syriens befolkning enten er på flugt eller på anden måde i nød. Under én procent får hjælp i Europa.

Ahmad har ikke fortrudt, at han besluttede at forsøge at få sin sag genåbnet i Danmark.

- Jeg har intet at miste ved at prøve igen. Min onkel betalte 14.000 euro til dem, der hjalp mig med at komme tilbage til Danmark ad en anden rute. En kristen ven hjalp mig med kontakt til Dansk Flygtningehjælp. I Italien havde jeg ingen muligheder. Systemet fungerer kun for nogle få. Hvis Danmark sender mig

Foto: BMF

Hver uge forsøger Ahmad Hamo at ringe hjem til familien i Aleppo i det nordlige Syrien. Når det lykkes at få forbindelse, ånder han lettet op for en kort stund. Så ved han, at hans kone og de tre børn stadig er i live. Efter mange måneder med daglige luftangreb og intense kampe mellem regeringshæren og oprørsgrupper er det ikke nogen selvfølge. Den 34-årige syrer har ikke set sin familie, siden han forlod hjemmet en aprildag i 2012. Men på sin lange rejse mod fred og sikkerhed i Europa har han set adskillige fængsler indefra.

tilbage, får jeg ikke min kone og mine børn at se igen. Der er ingen mulighed for familiesammenføring. I Danmark har jeg hørt, at flygtninge måske kan blive genforenet med deres familie, siger han med et spinkelt håb i stemmen.

Bror henrettet på tv

Det er nu over to år siden, at Ahmad forlod sin sønderbombede hjemby. Siden har hans kone Fedan (28) og de tre drenge på 3, 5 og 9 år ofte skiftet opholdssted. Hans kone fortæller, at oprørere er flyttet ind i familiens lejlighed og i dag kontrollerer bydelen.

Hvis Ahmads asylansøgning behandles i Danmark, vil han med stor sandsynlighed få opholdstilladelse. I dag får så godt som alle syriske flygtninge asyl. Og Ahmad har veldokumenterede grunde til ikke at vende hjem. Familien tilhører et sunnimuslimsk mindretal, der stammer fra Tyrkiet og støtter Syriens præsident i kampen mod den overvejende sunnimuslimske opposition. Siden Ahmad flygtede, er en ældre bror og to nevøer blevet kidnappet og henrettet af oprørere.

- Vores familie støtter præsidenten. Men vi har aldrig blandet os i politik. Vi har altid levet stille og roligt. Men så en dag bragte en avis et billede af min bror, der var mullah. Han havde deltaget i en demonstration til støtte for præsidenten. Kort efter blev min bror kidnappet. Forinden havde oprørere også kidnappet hans søn. Henrettelsen blev vist på en national tv-kanal. En anden nevø blev dræbt, da oprørere åbnede ild mod hans lejlighed. Lige nu forsøger oprørere at fordrive alle i vores kvarter med granater og eksplosioner, fortæller Ahmad, der voksede op med kristne naboer og stadig har kristne venner.

Han fortæller om baggrunden for flugten til Europa:

- For to år siden blev det meget farligt for mig. Jeg er skrædder, og en dag blev vores forretning bedt om at levere en masse flag. Bagefter opdagede vi, at det var til oprørere. Politiet ville vide, hvem der havde lavet flagene. De kom til vores lejlighed og spurgte efter mig. Jeg gemte mig på en gård ude på landet. Familien hjalp med penge, og jeg havde også selv sparet lidt op. Den aften, jeg skulle videre over grænsen, ringede jeg til min kone og sagde farvel.

Lukket fængsel

Ahmad fortæller om den lange rejse illegalt gennem Tyrkiet, Grækenland, Italien og videre op gennem Europa. En rejse, der tog syv måneder.

- Det er det værste, jeg nogen sinde har oplevet. Vi var tre, der rejste sammen. Vi havde betalt mange penge til en mand, der hjalp os. Først tog han os over grænsen til Tyrkiet. Men da vi ville videre til Grækenland, fangede de os og satte os i fængsel. Da vi kom ud efter ti dage, forsøgte vi igen om natten i en lille båd. Vi var meget trætte og bange. Vi havde fået at

vide, at mennesker fra Syrien normalt kun bliver fængslet få dage i Grækenland, men vi var i fængsel i 50 dage. Derefter kom vi om bord på et skib, der sejlede til Italien. I Italien blev vi igen taget af politiet og stuvet sammen med en masse andre flygtninge i et lukket fængsel uden madrasser på gulvet. Somme tider slog politiet os. Vi blev ikke anset for mennesker. Efter to uger lykkedes det os at stikke af under et slagsmål i fængslet. Vi løb og løb ud i skoven, fortæller Ahmad, der senere igen fik kontakt med det netværk, der havde hjulpet ham til Italien. En mand hjalp ham videre med tog til Frankrig og derfra med bil til Danmark.

- Da vi nærmede os den danske grænse, blev jeg sat af og fik besked på at krydse grænsen til fods. Men politiet fandt mig. Da jeg bad om asyl, sagde de velkommen til Danmark. Efter to dage i fængsel blev jeg sendt til Sandholmlejren i Nordsjælland, forklarer Ahmad.

Håber stadig

Der er klaget til Justitsministeriet over beslutningen om at udsende Ahmad til Italien for anden gang. Det giver Ahmad et lille håb.

- I Europa taler man meget om menneskerettigheder. Men måske gælder de kun for en anden slags mennesker. Jeg ønsker bare at være sammen med min kone og mine børn igen og give mine børn en god fremtid. Alt andet betyder ingenting. Se børnene vokse op og gå i skole i et normalt samfund uden vold og eksplosioner. Sådan som vi levede engang.

- Jeg prøver at opmuntre mig selv. Jeg tror på Gud. Somme tider ser jeg op mod himlen og spørger Gud, hvorfor jeg er her. Er der en mening med det hele? Indvendig er jeg helt tom. Jeg klamrer mig til håbet. Jeg har ikke nogen alternativ plan. Jeg håber, at min stemme bliver hørt. At nogen vil hjælpe mig. BMF

Foto: BMF

“ Jeg ønsker bare at være sammen med min kone og mine børn. ”

Ahmad Hamo
Syrisk flygtning

Syrere i Danmark

Alle af syrisk herkomst: 8.017
Syriske statsborgere: 4.352
Født i Danmark: 2.193
Syriske asylansøgere i 2013: 1.702
Så mange fik asyl i 2013: 1.360

Kilde: Danmarks Statistik
1. jan. 2014

“ Ingen migrant er forladt af Gud. Heller ikke dem, vi forsøger at holde ude fra Europa. Migranternes smerte er Guds smerte. ”

Archdeacon John Perumbalath, Barking, London
- hovedtaler på Tværkulturelt Centers forårskonference

Gud rørte ved mit hjerte

Fra iransk husmenighed til københavnsk folkekirke

Ghazaleh voksede op i en praktiserende muslimsk familie i Iran. Forældrene var veluddannede, og familien manglede ikke noget. Men Ghazaleh søgte efter noget andet og mere. For to år siden blev den 32-årige iranske agronom døbt i en husmenighed i Teheran. I dag har hun asyl i Danmark og er fast kirkegænger i en københavnsk folkekirke. Ghazaleh fortæller om en usædvanlig trosrejse, der førte hende den lange vej fra Teheran til København.

Min bedstefar var kristen og kom i sin tid til Iran fra Moskva. For at kunne gifte sig med min bedstemor, konverterede han til islam. Men i sit hjerte forblev han kristen. Da jeg var barn, fortalte han ofte historier, som jeg senere fandt ud af var fra Det Nye Testamente. Han gav mig også en ikon af Jomfru Maria og et kors, som jeg gemte, så min mor ikke fandt det. Jeg holdt meget af min bedstefar, der døde i Iran for få måneder siden.

Der var mange spændinger mellem min mors og min fars familie. Min mor tror meget og beder fem gange om dagen. Mine to søstre er også meget praktiserende muslimer. Men jeg har altid været anderledes. Som barn havde jeg en stærk oplevelse af ikke at leve op til kravene i min religion. Jeg følte, at jeg burde være noget, jeg ikke var. Burde være bedre. Gud ville straffe mig, fordi jeg var uren.

Nogle af mine venner var kristne armeniere. Fordi armeniere er døbt kristne og ikke konverteret, er det OK for iranere at have armenske venner. Jeg kom i deres hjem og genkendte mange ting fra min bedstefar. En dag gik jeg med dem hen til deres kirke. Jeg ville gerne tænde et lys inde i kirken. Men jeg blev stoppet af portvagten. I Iran har alle kirker sikkerhedsvagter. Vagten sagde, at det ville give både dem og mig store problemer, hvis de lod en muslim komme ind i kirken.

Jeg kom til Danmark første gang for to år siden, fordi jeg giftede mig med en dansker. Vi mødte hinanden på Facebook. Han arbejdede i Iran, og jeg syntes, han var meget romantisk. Vi besluttede at gifte os og flytte til Danmark, selv om min familie var imod.

Vi blev gift i en af Københavns smukke gamle kirker. Første gang, jeg var inde i en kirke, var da vi skulle aftale vores bryllup. Dengang var jeg stadig muslim. Men at komme ind i det store kirkerum var en fantastisk oplevelse, der helt tog pusten fra mig. Musikken var overvældende.

Desværre holdt ægteskabet ikke. I Danmark viste min mand sig at være en helt anden person, der levede et dobbeltliv. Efter et år blev vi skilt. Forinden var jeg tilbage i Iran flere gange. Gennem venner fik jeg kontakt med en huskirke, der mødtes i private hjem. Vi kendte ikke hinandens rigtige navne. Men vi læste i Bibelen og

bad sammen. Synge kunne vi selvfølgelig ikke. Så ville naboerne høre os. Jeg var meget tiltrukket af det kristne budskab om Guds kærlighed og tilgivelse og besluttede, at jeg ville døbes. Mine kristne venner advarede mig om, at jeg løb en stor risiko, men jeg følte meget stærkt, at det var det rigtige for mig. Jesus kom til mit hjerte. Kort før jeg rejste tilbage til Danmark, blev jeg døbt i hemmelighed. I mit hjerte var der både glæde og frygt. Men jeg havde stor fred i min beslutning.

Omkring samme tid fik jeg problemer med myndighederne i mit land på grund af mit ægteskab. Det er en lang og kompliceret historie, der endte med, at min far måtte betale mange penge for at få mig ud af landet. Da det gik galt med mit ægteskab i Danmark, kunne jeg derfor ikke rejse tilbage til Iran. Mine danske venner kendte min historie og rådede mig til at søge asyl. Dengang vidste jeg ikke noget om asyl og asylprocedure. Men alle andre døre var lukkede. Så efter et år i Danmark søgte jeg asyl.

“ For mig er det største i kristendommen Jesu ord om tilgivelse. Jeg kommer fra et land, hvor hævn er udbredt.

Ghazaleh
Flygning fra Iran

Foto: BMF

I mellemtiden var jeg begyndt at komme i en kirke i København, hvor der var oversættelse til mit sprog farsi. Her var mange andre iranere og afghanere. Mange ønskede ligesom jeg at lære mere om den kristne tro. Vi talte samme sprog og forstod hinanden. Efter gudstjenesten var der bibelundervisning på farsi. Ofte hjalp jeg med at oversætte.

Det betød meget for mig, at gudstjenesten foregik i en kirkebygning og ikke hemmeligt i en stue som i Iran. Jeg ville gerne døbes igen i en rigtig kirke, men præsten sagde nej. I stedet foreslog han, at jeg blev konfirmeret. Jeg sagde OK. Det blev en fantastisk oplevelse. Nu var det helt offentligt, at jeg var Guds barn. I kirken fik jeg en masse støtte og kærlighed. Mine kristne venner mente det virkelig, når de spurgte, hvordan jeg havde det.

Det næste år boede jeg på et asylcenter i Nordjylland. Jeg var ked af at forlade min kirke i København, men som asylansøger bestemmer man ikke selv. På centret var der nogle, der ikke kunne lide, at jeg var konverteret. De holdt øje med mig, og i løbet af det år, jeg var der, fik jeg flere dødstrusler. Men Gud beskyttede mig.

I den lokale kirke tog de godt imod mig og sagde velkommen. I begyndelsen var jeg den eneste iraner i kirken. Men jeg inviterede andre asylansøgere, både kristne og muslimer, og efterhånden blev vi flere. Til at begynde med var der nogle danskere, der fandt det forstyrrende, når vi oversatte til engelsk og farsi i kirken. Men efterhånden vænnede de sig til det og kom og hentede os på asylcentret om søndagen. Efter gudstjenesten var der ofte nogen, der inviterede os hjem til

frokost. Når man er udlænding, er det en stor ære at blive inviteret til at spise i et dansk hjem. Senere fortalte de i kirken, at jeg havde været til stor inspiration for deres menighed. Jeg fik også kontakt med flere frimenigheder, hvor jeg fik venner. Når man er kristen, er man ikke alene.

Jeg får stadig trusler. Men jeg har aldrig fortrudt, at jeg blev døbt. Jeg var muslim i 30 år. Når jeg i dag er kristen, er det fordi jeg har fundet sandheden. Det Gamle Testamente er fyldt med profetier om Jesus. Bibelen er troværdig og en meget smuk bog. For mig er det største i kristendommen Jesu ord om tilgivelse. Jeg kommer fra et land, hvor hævn er udbredt. At Gud tilgiver mennesker var det, der først talte til mit hjerte.

Da jeg for nogle måneder siden fik asyl, fik jeg lov at flytte tilbage til København. Men jeg har endnu ikke fået mit eget hjem. Foreløbig bor jeg på en slags kollegium. Efter mange måneder på asylcentre savner jeg at have

et privatliv med mit eget køkken og badeværelse. På kollegiet bor vi tæt sammen. Også her er der nogen, der ikke kan lide, at jeg er kristen. Det er den pris, jeg betaler for min tro.

Om søndagen hjælper jeg med at oversætte for andre iranere og afghanere i kirken. Det føles godt at hjælpe. Jeg har ingen penge, men jeg kan oversætte. I kirken har de også bedt mig om at synge. Jeg elsker at synge. Mange iranere har let ved at høre det kristne evangelium gennem sang, musik og fortællinger.

Jeg har stadig mange spørgsmål. Somme tider mødes jeg med præsten alene. Han siger, at mine spørgsmål giver ham inspiration til hans prædikener! Præsten er god til at gå dybt i Bibelen.

Somme tider spørger jeg danskere, hvorfor de ikke går i kirke. Kirken er jo Guds hus. I Danmark har I frihed til at gå i kirke. I har sandheden. I Iran søger vi efter sandheden men kan ikke gå i kirke. Gør vi det, kan vi miste livet. I Danmark har I det, vi drømmer om. Vær dog taknemmelige! I har fået betroet en kostbar perle. I dag føles det stadig som et mirakel, når jeg går ind i en kirke i Danmark, uden at nogen checker mig.

Engang havde jeg mange planer. I dag er alt anderledes. Jeg er alene i Danmark og savner min familie meget. Men Gud kender fremtiden og har givet mig en ny familie i kirken. Jeg elsker det øjeblik, hvor vi i kirken ønsker hinanden Guds fred. Uden kirken og mine kristne venner havde jeg ikke klaret det.

Fortalt til BMF

MELLEMØSTENS KRISTNE I EUROPA Forskningsprojekt og kortlægning

Defining and Identifying Middle Eastern Christian Communities in Europe er et nyt forskningsprojekt, der udforsker migrantoplevelser hos irakiske og koptiske kristne i Storbritannien, Sverige og Danmark. Projektet vil gerne i kontakt med mellemøstlige kristne i København og Århus med henblik på interview og spørgeskema.

Website: <https://arts.st-andrews.ac.uk/dimecce>

Folketkirkens Migrantarbejde

Vi hjælper, rådgiver og bygger en økumenisk bro mellem Folkekirken og migrantmenighederne i Danmark.

FÆLLESSKAB – MISSION – SAMMENFLETNING

www.folketkirkensmigrantarbejde.dk

Fra Ecuador til Esbjerg

Kvoteflygtninge: Colombiansk familie starter nyt liv i Danmark

Lovløshed, vold og mord, der aldrig bliver opklaret. Mennesker, der forsvinder sporløst. Det har i mange år været hverdagskost for store dele af befolkningen i det sydamerikanske land Colombia, der siden 1965 har været skueplads for vedvarende kampe mellem regeringshæren, venstreorienterede guerillaer og højreorienterede paramilitære grupper. Hertil kommer landets magtfulde narkokarteller, der kontrollerer den omfattende og lukrative handel med marijuana og kokain, der er med til at finansiere guerillaer og paramilitære grupper. Et kompliceret politisk magtspil, der betyder, at der trods langstrakte fredsforhandlinger ikke er udsigt til, at de flere millioner fordrevne colombianere kan vende hjem i nær fremtid.

Det er baggrunden for, at 122 colombianske flygtninge fra nabolandet Ecuador sidste år blev genbosat i Danmark gennem UNHCR. Colombianerne indgik i den årlige kvote på 500, som Danmark har forpligtet sig på at modtage, og som udvælges blandt verdens mest sårbare flygtningegrupper. Blandt dem, der fik tilbud om at komme til Danmark, var Luis Mora, hans kone Isabel Barona og sønnerne Jose (21) og Jefferson (19). Familien ankom til Billund Lufthavn en kold februardag og blev kørt til Esbjerg, hvor de blev indkvarteret i en fireværelses lejlighed på femte sal i en boligforening i udkanten af byen. Det var et voldsomt kulturchok for den colombianske familie, der kom fra 37 graders tropevarme og kun talte spansk.

– Jeg husker bare, at vi frøs og frøs! Alt var nyt og overvældende. Sproget. Klimaet. Kulturen. Menneskene. Vi vidste ikke, hvad vi skulle

lave i Danmark eller hvordan vi kunne skabe et nyt liv. Vi forstod ingenting og følte os dumme. Nogle dage tænkte vi, at det havde været bedre, hvis vi ikke var kommet. I vores land havde vi i det mindste familie og venner og kunne snakke med folk. I Danmark var vi helt alene. Men nu går det bedre. På gode dage er der stadig danske ord i mit hoved, når jeg vågner om morgenen. Andre dage er der ingen ord. De er bare væk, og i stedet er der en masse tanker, forklarer Luis Mora.

Opbrud

Hjemme i Colombia var Luis Mora murer, men da den ældste søn gik i gymnasiet, fik borgerkrig og politisk vold familien til at bryde op og flygte over grænsen til nabolandet Ecuador. Luis Mora håber snart at få et arbejde i Danmark, men først skal han lære mere dansk. De to sønner, der går i ungdomsskole, taler

Da Luis Mora kom til Danmark i februar 2013, talte han kun spansk og havde knap hørt om Danmark. I dag har den 46-årige colombianske kvoteflygtning bestået de første to moduler på sprogskolen i Esbjerg og er godt på vej ind i det danske samfund. Men sproget er stadig en stor udfordring. Derfor benytter han flittigt Kvaglund Kirkes tilbud om sprogcafé og international mandeklub. For her kan man tale med danskere og bruge sproget i praksis, forklarer han og smiler bredt.

allerede flydende dansk, men helt så hurtigt går det ikke for forældrene. Der er stadig lang vej igen, erkender Luis Mora, der ikke betænkte sig på at tage imod tilbuddet om ekstra hjælp, da en beboerrådgiver fortalte om sprogcaféen i Kvaglund Kirke.

Den smilende colombianer sidder afslappet i blå åbenstående skjorte og fortæller. Men da samtalen kommer ind på de konkrete begivenheder, der for to år siden drev familien på flugt, bliver ordene få. For han kommer fra et samfund præget af frygt, mistro og uforudsigelige repressalier, hvis man ikke vogter sine ord.

– Livet var meget farligt i mit land. Mange forsvandt. Der skete mange ting. Derfor flygtede vi til Ecuador. Der var vi i 11 måneder. Men vi havde ingen penge og ingen, der kunne hjælpe os. Så da UNHCR fortalte, at Danmark ville tage imod os, sagde vi bare ja og tak! Vi kendte ikke noget til Danmark og vidste ikke engang, hvor det var. Men vi var meget glade. Nu kunne vores børn få en uddannelse og en god fremtid, forklarer han.

– I dag savner vi ikke Colombia. Men vi savner meget vores familie, venner og naboer, stranden, havet, varmen og alt det, der engang var vores liv. Vi kommer fra en udendørskultur, hvor man er sammen med mennesker hele dagen. I Danmark lever hver familie inde i deres egen lejlighed. Vi siger godmorgen og goddag til vores naboer, men vi kender dem ikke og har aldrig besøgt dem. I Colombia kommer naboer altid og hilser på, når nogen flytter ind. Somme tider laver naboer også mad sammen. Alle kender deres naboer, fortæller Luis Mora.

Afbrudt skolegang

Selv voksede han op i en større by i den nordlige del af landet. Faren arbejdede på en sukkerfabrik, og moren var hjemmegående. Der var mange munde at mætte, og derfor blev det kun til få års skolegang, inden Luis Mora som 15-årig begyndte at hjælpe sin far på sukkerfabrikken.

– Selv om det er gratis at gå i skole i Colombia, skal man betale skoleuniform, sko og bøger. Vi var otte børn og

havde ikke mange penge, så selvfølgelig skulle jeg hjælpe med at forsørge familien, forklarer Luis Mora, der senere kom i lære som murer og med et stort grin fortæller, hvordan han som 19-årig mødte sin kone Isabel på et diskotek i hovedstaden Bogota.

– Hun var meget god til at danse! Vi dansede meget længe og besluttede, at vi ville være sammen. Senere fik vi vores egen lejlighed og stiftede familie. Nu har vi været sammen i 27 år.

Mandeklub i kirken

Begge voksede op i familier, hvor kirkegang var en naturlig del af hverdagen. Isabels familie tilhører en evangelisk frikirke, mens Luis Moras familie er katolikker.

– For det meste gik hele familien i den katolske kirke om søndagen. Der var altid mange mennesker i kirken. Ofte var vi over fire hundrede, fortæller han.

I Danmark fik familien kontakt med Jehovas Vidner gennem en dansk tolk, der selv er medlem. Fra hjemlandet kendte de bevægelsen, der i Esbjerg

tilbyder oversættelse til spansk. Sideløbende kommer Luis Mora til international mandeklub i kirkehuset bag

“ Det sværeste er at få kontakt med folk her.

Luis Mora
Flygtning fra Colombia

kan tale med. Jeg kommer også, fordi det er et sted, hvor jeg kan møde andre kristne, forklarer han.

Et godt liv

Fremtiden har familien endnu kun vage planer for. Luis Mora vil gerne arbejde som murer, så han kan tjene sine egne penge og forsørge sin familie. Isabel har været hjemmegående husmor og er villig til at tage et hvilket som helst arbejde. De to sønner smager stadig på mulighederne i et land, hvor uddannelse er gratis og alt tilsyneladende muligt. Den yngste drømmer om at blive pilot. Den ældste prøver forsigtigt at udtale det svære danske ord *fysioterapeut*.

Pilot eller fysioterapeut. Det betyder mindre for Luis Mora, når blot sønnerne får en uddannelse og et godt liv.

– I Danmark behøver man ikke at være bange for fremtiden. Alle har mad nok. Her er fredeligt og roligt, gratis uddannelse og gratis sygehuse. Det sværeste er at få kontakt med folk. Vi kæmper rigtig meget med sproget. Men vi tager os tid og giver ikke op. Vi har lært at tage livet, som det kommer. BMF

BAGGRUND: Familien Mora flygtede til Ecuador i 2012. Mindst seks millioner colombianere lever i dag som flygtninge i deres eget land eller har søgt tilflugt i nabolande. Mange er bønder, der er fordrevet fra deres jord. Andre har været aktive i fagforeninger eller på den politiske venstrefløj.

Fotos: BMF

“ I Danmark behøver man ikke at være bange for fremtiden.

Luis Mora
Flygtning fra Colombia

Kender du en udlænding, som ...

- er interesseret i kristendom?
 - ønsker at blive bedre til dansk?
 - vil lære mere om det danske samfund?
 - vil være sammen med ca. 50 kristne danske unge i 5 mdr?
- Så er vores integrationslinje måske noget!

Tolkning til farsi

Luthersk Missions Højskole

Forstander Henrik Nymann Eriksen
Tlf.: 48 26 07 66 – www.lmh.dk
Lærer på integrationslinjen: Kirsten Munk
Undervisning på farsi for iranere

Nye bestyrelsesmedlemmer

Niels Nymann Eriksen, sogne- og indvandrerpræst ved Apostelkirken på Vesterbro, og lærerstuderende Nikolaj Hauge Thormann, Frederiksberg, er valgt ind i Tværkulturelt Centers bestyrelse. De afløser Jørgen Engell-Kofoed og Gurli Rasmussen, der efter en årrække ikke modtog genvalg. Stor tak til de gamle og velkommen til de nye.

Nyt på tværs nr. 2 – juni 2014

Da drømmen brast

Sydsudanesisk præst evakueret fra borgerkrig under familieferie

Var det begyndelsen på et planlagt folkemord? Ifølge den sydsudanesiske præst og jurist Samuel Luak, der i dag bor i Finland, blinkede alle advarselsslamper, da han for få måneder siden pludselig befandt sig midt i voldsomme uroligheder i hjemlandet. På få dage blev flere hundrede civile fra hans etniske gruppe systematisk opsøgt og myrdet i magtkampen mellem den nuværende præsident og den tidligere vicepræsident. Selv mistede Samuel Luak flere familiemedlemmer under den etniske konflikt, der brød ud dagen efter, at han var ankommet til hovedstaden Juba på en privat familieferie.

familierne i mødet med en meget anderledes finsk hverdag.

Verdens yngste land

Siden de dramatiske dage i december, da den blodige etniske konflikt brød ud i Sydsudan, har mindst 10.000 mennesker mistet livet, og over en million er drevet på flugt. Ifølge FN har alle involverede parter gjort sig skyldige i grove krænkelse af menneskerettighederne. Samuel Luak forklarer,

at gensidige hævnaktioner og alt for mange våben blandt civile har været med til at gøre krigen usædvanlig brutal.

“ At bo i Finland er meget anderledes, men ikke umuligt.

Samuel Luak
Jurist og præst i Helsinki

– Jeg har stadig svært ved at forstå, hvordan det kunne gå så galt. For kun tre år siden fejrede Sydsudan sin selvstændighed som verdens yngste nation. Hvordan kan et kristent land så snart efter gå i krig mod sig selv? Vi er alle dybt chokerede. I Finland har næsten alle sydsudanesere mistet familiemedlemmer og venner de seneste måneder. Nu ved vi, at vi ikke kan vende hjem. Drømmen er bristet, siger Samuel Luak, der samtidig udtrykker stor glæde over den støtte, sydsudaneserne har fået fra den lutherske kirke i Finland.

– Kirkens flygtningekoordinator orienterede med det samme de menigheder, hvor der er sydsudanesere, og siden har kirken tilbudt krisehjælp og støtte til familier, der har mistet. Kirken har været der for os, bedt

sammen med os og delt vores smerte. Vi er meget taknemmelige, siger han.

Evakueret under familieferie

For Samuel Luak blev et længe planlagt gensyn med familien i Sydsudan i december en uventet voldsom oplevelse, der kaldte barndommens mange krigsminder. Sammen med sin kone og parrets tre børn var han rejst på ferie i hjemlandet for første gang i 12 år. Men allerede den anden dag brød voldsomme uroligheder ud i hovedstaden Juba. Få dage senere blev familien, der i dag er finske statsborgere, evakueret til Uganda med britiske militærfly sammen med andre europæiske statsborgere. Herfra kom de videre til Kenya - og tilbage til Finland.

– Måske var det Guds mening, at vi skulle derned netop på det tidspunkt, så vi kunne være øjenvidner. I dag beder vi for vores land på en anden måde end tidligere. Men det har været meget voldsomt - ikke mindst for vores tre drenge på 9, 6 og 4 år, der er født i Finland. Det var første gang, de skulle besøge det land, de havde hørt så meget om og så længe havde glædet sig til at opleve. Vi havde planlagt et stort familiegensyn, hvor familiemedlemmer skulle komme fra Australien, USA og Kenya. Jeg har ikke set min mor siden 1986. I dag er hun 87. Børnene skulle opleve, at selv om vi kun er en lille familie i Finland, er de en del af en meget stor familie.

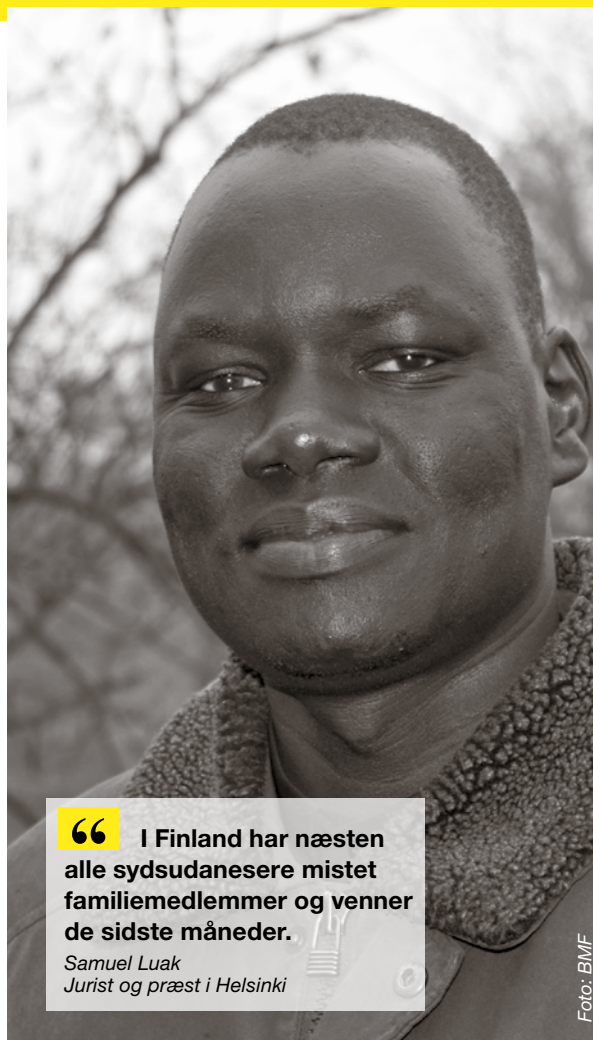

Foto: BMF

“ I Finland har næsten alle sydsudanesere mistet familiemedlemmer og venner de sidste måneder.

Samuel Luak
Jurist og præst i Helsinki

– Da skyderierne begyndte den første aften, tænkte vi, at det bare var nogle fulde soldater. Men skyderierne kom nærmere og blev ved hele natten. Ingen vidste, hvad der foregik. Først fik vi at vide, at der var tale om et mislykket kupforsøg, og at alt var under kontrol. Men folk blev stadig skudt på gaden, og den næste nat begyndte soldater, der støttede præsidenten, at gå målrettet fra hus til hus efter familier, der tilhørte vores etniske gruppe. I næste gade blev en familie skudt. Det var et mirakel, at de ikke kom til min svogers hus, hvor vi opholdt os sammen med andre familiemedlemmer. De, der forlod

huset, vendte aldrig tilbage. Børnene var meget bange. De havde jo aldrig oplevet krig og kunne ikke forstå, hvorfor nogen ville dræbe os. I alt forsvandt fem familiemedlemmer i de dage, heriblandt den onkel, der hentede os i lufthavnen. Børnene beder fortsat for ham i deres aftenbøn, fortæller Samuel Luak, der under besøget i Danmark fik lejlighed til at møde flere herboende sydsudanesere.

Støtter hinanden

Siden har Samuel Luak brugt megen tid på at besøge de sydsudanesiske eksilmenigheder i Finland, lytte til deres historier og bede sammen med familierne.

– Vi kommer fra forskellige kirkesamfund, men mange års krig har lært os at samarbejde. Som kristne var vi nødt til at stå sammen under krigen for at have en stemme. De erfaringer hjælper os i dag i eksil, så vi kan støtte hinanden. Gud er overalt - også når vi ikke forstår, hvorfor han tillader så megen lidelse. Og en dag vil han gøre alting godt.

– At bo i Finland er meget anderledes for os, men ikke umuligt. Gud har sendt os til et land, hvor vores børn kan vokse op i fred og sikkerhed. Vi tror og håber, at Gud vil bruge os til at gøre noget godt for Finland. Som flygtninge har vi både noget at give og noget at lære. Derfor må vi ikke isolere os, selv om vi lige nu har megen smerte i vores liv.

BMF

Migrantkirker inspirerer folkekirken

I Kristi Himmelfartsferien var 50 migrantpræster og menighedsledere samlet til årets InspirationsDage på Brogården i Middelfart. Blandt oplægsholderne var biskop Tine Lindhardt og den anglikanske præst Colin Chapman. Desuden bød programmet på seminarer, multietnisk gudstjeneste og festaften på tværs af kulturer. Her var rig lejlighed til at dele erfaringer, bygge netværk, fejre forskelligheden og samtale om, hvordan migrantkirker kan støtte og inspirere folkekirken. Konferencen var arrangeret af Danske Kirkers Råd og Tværkulturelt Center m.fl.

Serbere køber Bavnehøj Kirke

Saint George's Serbisk-Ortodokse Menighed har som den største migrantmenighed købt en nedlagt folkekirke. Det er Bavnehøj Kirke på Vesterbro, som serberne overtog den 15. april. Menigheden har eksisteret siden 1984 og betjenes af en præst fra Sverige. Ifølge menighedsrådsformand Aleksandar Hajder bor der omkring 3.000 serbere i København. "At vi har fået vores egen kirke er noget helt fantastisk. Vi er utrolig glade for, at man ville sælge kirken til os. Det vil helt sikkert styrke vores forhold til folkekirken fremover," siger han. Læs interview i næste *Nyt på tværs*.

Cyklede for bedre integration

En forårssøndag med høj blå himmel kørte 16 gæve cyklistere fra seks lande mange lange kilometer for Tværkulturelt Center i Hillerød, København og Århus. Cyklisterne kom fra Etiopien, Syrien, Irak, Indien, Kina og Danmark. Den ældste var 86-årige Sigrud Meier Andersen fra Århus, og yngste cyklist var Thor Kjestrup (10 år), der cyklede 50 kilometer. Hjertelig tak til alle de entusiastiske cyklistere og deres sponsorer, der til sammen gav tilsagn om 59.000 kr. Gaver fra vores venner er af afgørende betydning for Tværkulturelt Centers arbejde.

En bid af verden

Verdensmiddag i Brande samlede byen på tværs

For hundrede år siden var den midtjyske stationsby Brande en lille landsby. I dag er byen hjemsted for mennesker fra hele verden. Nogle er flygtninge. Andre er kommet for at arbejde. Nogle har boet i byen i en generation eller mere. Andre er kommet til for nylig. I sin velkomst tager sognepræst Anne Dolmer udgangspunkt i det faktum, at hele verden i dag bor i Brande.

– Vi kommer fra mange forskellige traditioner. Vi er kristne, muslimer og hinduer. Men vi er også mennesker i samme by. Og det, der forbinder os med hinanden, er mere end det, der skiller os. Det er værd at fejre, siger sognepræsten.

Bag det utraditionelle gæstebud, der samlede omkring 180 nysgerrige danskere og nydanskere, stod menighedsrådet, Brande Y's Men's Club, den afghanske kulturforening og herboende familier fra byens hindutempel. Forud var gået flere måneders forberedelser, hvor en fælles planlægningskomité havde skabt stor interesse for den lokale festaften, der også bød på srilankansk musik og afghansk folkedans. For i Brande ønskede man at invitere alle uanset religiøs overbevisning, fortæller initiativtager og præsident for den lokale Y's Men's Club Hans Jørgen Hansen, der ser det som en naturlig kristen forpligtelse at byde alle nydanskere velkommen.

Blandt de festklædte deltagere er den 29-årige ergoterapeut Umayarl Suganthan fra Sri Lanka, der er kommet sammen med sin mand og lille søn. Hun har boet i Danmark siden 1986 og voksede op i Fåborg. Da danske naboer inviterede til verdensmiddag, blev hun nysgerrig.

– Vi kom af ren interesse for at opleve noget andet. Man ser jo alle de her folk på gaden, men man kommer ikke tæt på dem, siger Umayarl og fortsætter:

– Danmark er et mangfoldigt land med mange kulturer. Jeg synes, man skal gå lidt på tværs og se, hvem de andre er. Det er jo også spændende, tilføjer hun og fortæller, at hendes mor er metodist og i dag kommer i folkekirken, mens faren er hindu. Da Umayarl var ni år, begyndte familien at komme i hindutemplet i Brande.

– Jeg har været med min mor i kirke mange gange og også til ungdomsgudstjenester i en pinsekirke med mine danske veninder. Men som voksen besluttede jeg, at det er hindu, jeg er. Jeg valgte stille og roligt. Jeg har altid været tiltrukket af atmosfæren i templet og det sociale fællesskab. I templet kan man bare være sig selv. Men de kristne traditioner er meget vigtige for min mor, så i vores familie fejrer vi både kristne og hindu højtider.

15-årige Shangary er født i Danmark og går i 8. klasse på en nærliggende folkeskole. Hun står og over sig på den tale, hun skal holde om lidt. Shangary har nemlig indvilliget i at fortælle sin families historie. Familien er hinduer og går normalt i hindutemplet fredag aften. Men ikke denne fredag.

– Min mor har lavet srilankansk mad til i aften. Jeg synes, det er meget spændende at være med. At fortælle om vores land og kultur er noget, jeg kan gøre for mit land, som jeg besøgte første gang for to år siden. Jeg har ikke prøvet at fortælle før, men det er bestemt ikke sidste gang, siger hun.

To afghanske piger lægger en dansk kartoffel på tallerkenen, inden de styrer hen mod den afghanske buffet. 18-årige Robina Karimmi forklarer, at hendes veninde kun har været i Danmark i kort tid og skal smage noget, der er dansk. Selv kom hun til Danmark

som 7-årig og går i 10. klasse i Ikast.

– Vi blev inviteret, fordi vi er med i den afghanske forening. Min mor har lavet noget af maden til i aften. Men i dag er vi lidt kede af det. Min bedstemor, der sidder her, har lige fået afslag på humanitær opholdstilladelse for anden gang. Hun kom til Danmark for halvandet år siden og bor hos os. Nu skal hun rejse tilbage inden 15 dage. Men hun er ikke rask, og der er ikke nogen tilbage i vores familie i Afghanistan, der kan passe hende, fortæller Robina med bekymring i stemmen.

For at skabe større gensidig forståelse har arrangørerne bedt fire deltagere fortælle om deres liv. Sognepræsten indleder – efterfulgt af tre bevægende livshistorier fra Sri Lanka og Afghanistan. En 64-årig tamilsk buschauffør, der kom til Danmark som flygtning for 20 år siden, slutter sin beretning med at fortælle, at efter mange år er han kommet til at holde af Brande. Det er en by med mange tilbud og muligheder for alle. Brande er en smuk by, siger han.

Aftenen rundes af med et tilbud om aftensang i den hvidkalkede middelalderkirke på den anden side af gaden. For Hans Jørgen Hansen blev det aftenens højdepunkt, fortæller han efterfølgende.

– Alle gik med over i kirken – også muslimer og hinduer. Dagen efter fik vi besøg af en muslim, der fortalte, at han var så glad for den fantastiske aftensang, vi sluttede med i kirken. Den blev ved at køre i hans hoved! For hans kone var det største, at hun kunne få lov at komme med ind i kirken. Som muslimsk kvinde var hun ikke vant til at komme i moskéen.

Selv om der gik meget arbejde forud, er arrangørerne enige om, at de har fået meget igen.

– Vi er ovenud begejstret for aftenen. Alle føler, at det var dem selv, der gjorde det. Flere i byen, der på forhånd var lidt skeptiske, har siden fortalt, at nu kender vi hinanden og hilser på hinanden. Sådan en aften gør noget for, at man kan have det godt der, hvor man bor, siger Hans Jørgen Hansen og tilføjer, at komitéen allerede har besluttet at gøre det igen næste år. I Brande er de klar igen.

BMF

Dannebrog er hejst og velkomst-faklerne tændt, da tamilske Shangary sammen med præsten og formanden for menighedsrådet slår dørene op til verdensmiddag i Brande Sognegård en fredag i marts. Indenfor er der dækket op til fest i de store lyse lokaler, hvor afghanere, tamiler og danskere har sørget for et bredt udvalg af retter til hver deres bugnende tag-selv-buffet.

“ Vi blev inviteret, fordi vi er med i den afghanske forening.

Robina Karimmi
18 år

Tværkulturelt Centers Projekt Verdensmiddage er valgt som et af Y's Men Region Danmarks tre regionsprojekter 2013-14.

Tvær- KultuRElt CENTER

Netværk for
tværkulturelt kristent arbejde

Ryesgade 68 C · 2100 København Ø · Tlf. 3536 6535

E-mail: info@tværkulturelt-center.dk
www.tværkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231
Giro 7707231 (korttype 01)

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood

Sekretær: Cand.theol. Ann Juul Kjestrup

Regnskabsfører: Ilse Due

Aidskonsulent: Ravi Chandran

Medlemsorganisationer og –menigheder:

Organisationer: Promissio (tidl. DEM) • Indre Mission

Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer

Brødremenighedens Danske Mission • Luthersk Mission

Menigheder m.fl.: Adventskirken, Vanløse • Ansgar Kirke, Aalborg
Apostelkirken, København • Avedøre Kirke • Bellahøj/Utterslev Kirke
Bethlehemskirken, København • Bistrup Kirke • Borris Kirke
Brønderslev Kirke • Bråby Sogn • Buddinge Kirke • Bårse-Beldringe
Sogn • Christians Kirke, Christianshavn • Christians Kirke, Århus
Christianskirken, Fredericia • Christianskirken, Kgs. Lyngby
Christianskirken, Sønderborg • Dronninglund Kirke • Egvad Sogn
Eliaskirken, København • Emdrup Kirke, København • Enghave Kirke,
København • Fakse Kirke • Fjølstervang Kirke • Folkekirkens
Tværkulturelle Center i Ribe Stift • Fredens-Nazaret Sogn, København
Frederikssund Kirke • Garnisonskirken, København • Gellerup Kirke,
Brabrand • Gl. Haderslev Kirke • Gilleleje Kirke • Glostrup Sogn
Greve Sogn • Græsted Sogn • Grønnevang Kirke, Hillerød • Haderslev
Domsgn • Hadsund Kirke • Hannerup Kirke, Fredericia
Haraldskirken, Gladsaxe • Harridslev-Albæk-Stovring Sogn • Hasle
Kirke, Århus • Haslev Kirke • Hellevad Menighedsråd • Hemmet Kirke
Herlev Kirke • Herstedøster Kirke • Hillerød Sogn • Hillested-Skørtinge
Pastorat • Hirtshals Kirke • Hjordkær Sogn • Holstebro Kirke
Husumvold Kirke, Branshøj • Hvidovre Kirke • Hyltebjerg Kirke,
Vanløse • Højelse Sogn • International Church of Copenhagen
Jakobskirken, Roskilde • Jesuskirken, Valby • Jetsmark Kirke
Karlsunde Strandkirke • Kastrup Kirke • Kgs. Lyngby Sogn
Kildebrønde Sogn, Greve • Kingo-Samuel Sogn, København
Knudsker Sogn • Korsvejskirken, Kastrup • Kristrup Kirke • Kvaglund
Kirke, Esbjerg • Kong-Svinø Pastorat • Lemvig-Heldum Sogn
Lerup-Tranum Pastorat • Lindehøj Kirke, Herlev • Lindholm Kirke,
Nørresundby • Lundehus Kirke • Lyng Kirke, Fredericia • Løsning-
Korning Sognekalde • Mørkhøj Kirke • Mårum Sogn • Nathanaels Kirke,
København • Nexø Kirke • Nyvang Sogn, Kalundborg • Nørre Snede
Kirke • Nørrelandskirken, Holstebro • Nørremarkskirken, Vejle
Opstandelseskirken, Albertslund • Præstebro Kirke • Rindum Sogn
Ringkøbing Kirke • Ringsted Sogn • Risbjerg Kirke, Hvidovre
Roskilde Domsgn • Rødovre Kirke • Rønne Kirke • Samsø Pastorat
Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct. Clemens Kirke, Randers • Sct.
Hans Kirke, Odense • Sct. Jørgensbjerg Sogn, Roskilde • Sct.
Michaelis Kirke, Fredericia • Sct. Pauls Kirke, København • Sct. Pauls
Kirke, Århus • Silkeborg Kirke • Simon Peters Kirke, Kolding
Skanderup Kirke • Smørum Kirke • Snejbjerg Kirke • Solvang Kirke,
København • Sommersted-Oksenvad Pastorat • Struer Kirke
Sundby Sogn • Sæby Kirke • Søborggaard Sogn, Gladsaxe
Søllerød Kirke • Sønderbro Kirke, Horsens • Søndermarkskirken,
Viborg • Tagensbo Kirke, København • Thyregod-Vester Sogn
Timotheus-kirken, Valby • Toreby Sogn, Nyk. F. • Tveje Merløse Sogn
Tyrstrup Kirke • Tåstrup Nykirke • Vang Kirke, Thisted • Viby Kirke,
Århus Videbæk Pastorat • Vigerslev Kirke • Vildbjerg Kirke • Vindinge
Sogn Vipperød Pastorat • Vodsbo Kirke • Vor Frue Kirke, København
Vor Frelsers Sogn, Chr.havn • Værløse Sogn • Zions Kirke, Esbjerg
Ølgod Valgmenighed • Ølsted Sogn • Aaby Kirke, Aabybro • Det
Mellemkirkelige Udvalg i Helsingør Stift • Mødestedet - Kirkens
Indvandrerarbejde på Vesterbo • Mødested Amager

Associerede medlemmer: Bethel World Mission Church • Chinese
Church in Copenhagen • Church of Love Denmark • Church on the
Rock, Valby • Den Etiopisk-Ortodokse Menighed, Århus • Den
Koptisk-Ortodokse Kirke St. Marie & St. Marcus • Emmanuel -
Etiopisk Kristent Fællesskab, Kbh. • Frikirken i Løgstør • Fælles-
kirken, Ølstykke • God's Ambassadors International, Avedøre
Gospel Church International, København • Living Word Empowerment
Center, Lyngby • PERKI/Indonesisk Kristent Fællesskab • International
Christian Community • Int. Evang. Kirke, Skanderborg • Kalejdoskop
(Frelsens Hær), Kbh. • Mar Mari's Assyriske Menighed, Århus
Myanmar Christian Fellowship • Narrow Gate Church, København
Serbisk-Ortodoks Menighed, Odense • St. Alban's Anglican Church
Svenska Gustafskyrkan • Zion Temple Denmark
Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. konsulent i UNICEF Adnan Dahan (formand) • Tidl. lærer Aase
Birk Nissen (næstformand) • Tværkulturel konsulent Krista Rosenlund
Bellows • Sogne- og indvandrerpræst Niels Nymann Eriksen
Agronom Tesfu Ghebru • Sognepræst Inge With Johannesen • Tidl.
chefkonsulent George Thomas • Lærestud. Nikolaj Hauge Thormann

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood

Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun

Tværkulturel sogneledhjælper Elizabeth Padillo Olesen

Sats og repro: minigrafisk

Tryk: GreentechROTAPRINT

Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr.

JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage
Nyt på tværs gratis fremover.

Jeg/vi vil gerne modtage **Nyt på tværs**
fremover og betale FRIVILLIGT
ABONNEMENT på 100 kr.

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryesgade 68 C, 2100 Kbh. Ø

Nyt på tværs nr. 2 – juni 2014